

SEZAI KARAKOÇ İLE DÜNYADAKİ SON GÜNÜNDE

Temel Hazıroğlu, 15 Kasım 2021, Pazartesi

Sezai Karakoç ile Dünya Sürgününün Son Gününde

Temel Hazıroğlu

15 Kasım 2021, Pazartesi

Bugün 15 Kasım 2021, Pazartesi. Yaklaşık bir ay önce ziyaret ettiğim ve üç gün önce, Cuma günü telefonla arayıp halleştığım üstad Sezai Karakoç'u Fındıkzade'deki Diriliş Yayınlarında ziyaret ettim. Saat 21.25 civarı idi. Yayınevinde, sadece üstad ile birlikte sürekli onun yanında olan ve onu evden alıp yayınevine getiren ve gece de tekrar evine bırakan Ahmet Yavuz vardı. Selam verip, üstadın karşı masasındaki sandalyeye oturdum. Zaten daha yeni gelmişlerdi ve benden biraz önce arkadaşımız Halil İbrahim gelip gitmişti.

Yine her zaman olduğu gibi; üstad, masasının arkasındaki koltuğuna oturmuştu. Bugün yine genellikle giydiği takım elbiseyi giymiş, kışları olduğu gibi kazaklı ve yazları hariç sürekli olduğu gibi kravat takmıştı. Masası her zamanki gibi derli toplu, düzenli ve tertipliydi. Hava biraz soğukça olduğundan kalorifer petekleri açılmıştı. Soğuk günlerde olduğu gibi kalorifer ile birlikte elektrikli yağlı radyatör de çalışıyordu. Üstad, sol eli ile elektrikli yağlı radyatörü tutup ısınmaya çalışıyor ve bize bakıyordu. Açık olan petekler odayı yavaş yavaş ısıtmaya başlamıştı. Üstad, ikisi de açık diyerek masadaki dereceye baktı ve şu anda 22'yi gösteriyor, 23 derece olunca elektrikli radyatörü kapatırız, dedi.

Ben oturup biraz yerleştikten sonra, nasılsınız üstad, dedim. O da, her zamanki şikayetçi olmayan tavrıyla iyiyim, ne olacak yaşlılık işte, rutin hastalıklar var, dedi. O arada üstadın her zamanki nezaket ve

ikram dolu ses tonu hatırlatmasıyla birer bardak çay içtik ve yine bizim masadaki badem ezmesinden alıp yedik.

O arada kapı zili çaldı, Ahmet pencereden kim geldi diye bakarak kapıyı açtı ve arkadaşımız Fevzi Bey geldi. Rahatsız olduğu için boynunda boyunduruk vardı. Rahatsızlığını anlattı ve aşılı olduğunu söyledi. Ben de aşı olduğumu tekrar hatırlattım. Böylece konu aşıya geçti ve aşı muhabbeti açılmış oldu. O arada aşı olmayan bir arkadaş korona olmuştu, o konuşuldu. Üstadın kendisi yine aşı olmamıştı. Ben İngiltere ve İsrail'de yapılan araştırmalarda aşı olmak, sanki üç kat daha riski azaltıyor, diyerek daha önce söylediğim gibi tekrar aşı olmak lazım, dedim. Üstad da biraz yumuşak konuştu, olunabilir de olunmayabilir de diye. Sağlık Bakan'ının telefonla aradığını ve ona nasıl hayır dediğini, hatırladığına "ben iyiyim ancak yaşlıyım ve vücudum zayıf belki de benim aşı diye vereceğin virüs beni öldürecek," diyecektim ama demedim, diye anlattı. Daha sonra sağlık bakanlığından ikna etmek için yine bir doktor hanım aradı ve son derece nazik bir şekilde aşı olmam gerektiğini söyledi, dedi. Aşı muhabbeti böylece sürtüp gitti.

Çay içip sohbet ederken, biraz rahatsızım, birkaç gündür hiç uyuyamıyorum, dedi. Eskiden geç de olsa gece yarısı biraz uyuyabiliyordum, ancak şimdi ertesi gün sabaha kadar bile zor uyuyabiliyorum ve arkasından son üç gündür hiç uyuyamadım, dedi. Uyku ilacı alın üstad, dedim. O

BİR NOKTA 3 ARALIK 2021

Bugün 15 Kasım 2021, Pazartesi. Yaklaşık bir ay önce ziyaret ettiğim ve üç gün önce, Cuma günü telefonla arayıp halleştığım üstad Sezai Karakoç'u Fındıkzade'deki Diriliş Yayınlarında ziyaret ettim. Saat 21,25 civarı idi. Yayınevinde sadece üstad ile birlikte sürekli onun yanında olan ve onu evden alıp yayınevine getiren ve gece de tekrar evine bırakan Ahmet Bey vardı. Selam verip üstadın karşı masasındaki sandalyeye oturdum Zaten daha yeni gelmişlerdi ve benden biraz önce arkadaşımız Halil Bey gelip gitmişti.

Yine her zaman olduğu gibi üstad masasının arkasındaki koltuğuna oturmuştu. Bugün yine genellikle giydiği takım elbiseyi giymiş, kışları olduğu gibi kazaklı ve yazları hariç sürekli olduğu gibi kravat takmıştı. Masası her zamanki gibi derli toplu, düzenli ve tertipli idi. Hava biraz soğukça olduğundan kalorifer petekleri açılmıştı. Soğuk günlerde olduğu gibi kalorifer ile birlikte elektrikli yağlı radyatör de çalışıyordu. Üstad, sol eli ile elektrikli yağlı radyatörü tutup

ısınmaya çalışıyor ve bize bakıyordu. Açık olan petekler odayı yavaş yavaş ısıtmaya başlamıştı. Üstat, ikisi de açık diyerek masadaki dereceye baktı ve şu anda 22'yi gösteriyor, 23 derece olunca elektrikli radyatörü kapatırız, dedi.

Ben oturup biraz yerleştikten sonra, nasılsınız üstat, dedim. O da her zamanki şikayetçi olmayan tavrıyla iyiyim, ne olacak yaşlılık işte, rutin hastalıklar var, dedi. O arada üstadın her zamanki nezaket ve ikram dolu ses tonu hatırlatmasıyla birer bardak çay içtik ve yine bizim masadaki badem ezmesinden alıp yedik.

O arada kapı zili çaldı, Ahmet pencereden kim geldi diye bakarak kapıyı açtı ve arkadaşımız Fevzi Bey geldi. Rahatsız olduğu için boynunda boyunduruk vardı. Rahatsızlığını anlattı ve aşılı olduğunu söyledi. Ben de aşı olduğumu tekrar hatırlattım. Böylece konu aşıya geçti ve aşı muhabbeti açılmış oldu. O arada aşı olmayan bir arkadaş korona olmuştu, o konuşuldu. Üstadın kendisi yine aşı olmamıştı. Ben İngiltere ve İsrail'de yapılan araştırmalarda aşı olmak sanki üç kat daha riski azaltıyor, diyerek daha önce söylediğim gibi tekrar aşı olmak lazım, dedim. Üstat da biraz yumuşak konuştu, olunabilir de olunmayabilir de diye. Sağlık Bakanının telefonla aradığını ve ona nasıl hayır dediğini hatta neredeyse “ben iyiyim ancak yaşlıyım ve vücudum zayıf belki de senin aşı diye vereceğin virüs beni öldürecek,” diyecektim ama demedim diye anlattı. Daha sonra sağlık bakanlığından ikna etmek için yine bir doktor hanım aradı ve son derece nazik bir şekilde aşı olmam gerektiğini söyledi, dedi. Aşı muhabbeti böylece sürüp gitti.

Çay içip sohbet ederken, biraz rahatsızım, birkaç gündür hiç uyuyamıyorum, dedi. Eskiden geç de olsa gece yarısı biraz uyuyabiliyordum, ancak şimdi ertesi gün sabaha kadar bile zor uyuyabiliyorum ve arkasından son üç gündür hiç uyuyamadım, dedi. Uyku ilacı alın üstat, dedim. O da aldım pek faydası olmadı, dedi. Daha önce kedi otundan yapılan bir Alman uyku ilacı aldım biraz faydası olmuştu, bu kez yine onu aldım ancak bu sefer hiç faydası olmadı, hatta çok daha kötü yaptı beni, aşırı başım döndü, neredeyse ayakta duramadım, dedi. Bu arada Fevzi, boyun rahatsızlığını ve istirahat etmesi gerektiğini söyleyerek yayınevinden ayrıldı.

Böylelikle sohbet sürerken üstadın masasının üzerinde olan İstanbul Üniversitesinin verdiği ödülün hareketle, üstat tekrar hayırlı olsun, dedim. Devamla, bu arkadaşlarla fotoğraf çektiriyorsunuz, bize gelince çektiirmiyorsunuz, dedim. O da sadece topluca bir fotoğraf çektiirdik, sen niye gelmedin, o gün gelseydin ya fotoğrafta olurdun, dedi. Zaten korona salgını var, siz de aşı olmadınız ne olur ne olmaz diye çok sık gelmek istemiyorum, dedim. Bir de haberim geç oldu, diye ilave ettim. Bu arada içimden daha önce aynı fotoğraf ve kitap imzalama konusu açılınca söylediği “fotoğraf çektiirmek, kitap imzalatmak ne demek, siz zaten

bizimlesiniz, daha ötesiniz, size fikirlerimizi bırakıyorum,” demesi geldi. Yine böyle onore edici ve gönül alıcı bir cevap beklerken bu kez şaşırtıcı bir şekilde ve başka bir gönül alma şekli olarak “hele biraz toparlayalım, beraber fotoğraf çektiririz,” dedi. Ben bu değişik ve daha önce hiç rastlamadığımız cevaba bayağı şaşırmıştım. Zira önceden her konu açıldığında ne yapacaksınız fotoğrafı, imzayı siz daha ötesiniz diyen üstat bu kez böyle farklı konuştu. Ne yalan söyleyeyim hemen içimden geçti; hazır üstat bu konuda biraz yumuşamışken bu fırsatı kaçırmayayım, ya ben selfi yapıp bir fotoğraf çekeyim ya da mutfakta olan Ahmet’i çağırıp üstadın yanına geçip bir fotoğraf çektireyim. Ancak bugün bayağı yorgun olduğu gerçeği, selfinin garip karşılanacağı duygusu ve Ahmet’in de bu işe zaten hiç sıcak bakmayacağı düşüncesi beni bu tutumdan vazgeçirdi.

Üstat bu arada söz konusu plaket vesilesiyle diğer plaketlerle ilgili de konuştu: Önce Edirne Üniversitesi verdi Rumeli’den, daha sonra Sivas Üniversitesi verdi Anadolu’dan ve nihayet İstanbul Üniversitesi verdi merkezden diyerek coğrafi bir yaklaşım sergiledi. O bütün bunları anlatırken aklıma daha önce birkaç kez anlattığı, “bütün parti liderleri kendi memleketlerinden başlayarak ülkeye yayıldılar, biz de maalesef Diyarbakır’dan, Ergani’den malum nedenlerden dolayı başlayamadık. O yüzden de istediğimiz gibi bir faaliyet yapamadık,” demesi geldi. Bu vesileyle Kahramanmaraş Belediyesinin hemşerilik beratı vermek için törene davet ettiğini ve gitmediğini, onların da gönderdiğini ilave etti. Ayrıca Kahramanmaraş Üniversitesi de fahri doktora vermek için davet etti, Cumhurbaşkanı verecek dediler ancak gitmedim, dedi.

Üstat ile oturup birbirimize bakarken onu böyle rahatsız olmasını da hesaba katarak ve onu çok yormadan hatta keyif alabileceği ve daha önceleri de olduğu gibi gece yarısına doğru üstat ile demlenme yaparken fikri ve entelektüel sohbet yaptığımız gibi bir atmosfer yakalamaya çalışıyordum. Zira Allah biliyor ya bu ziyaretimde hem üstadı görmek hem de biraz niyetim Yüceliş kitabını hazırlarken olduğu gibi yine ondan bazı konular hakkında geri dönüşler almaktı. Zira hiç unutmam, 21 Ocak 2019 Pazartesi günü yeni çıkan Dirilişin yeniden yapılanması olarak yazdığım Yüceliş kitabını “Yaşayan en büyük düşünür, muhterem üstadımız Sezai Karakoç’a sevgi ve hürmetlerimizle,” diyerek imzalayıp ona sunarken söylediği “Yüceliş de Dirilişe dahildir,” sözü, fikriyatından sonra ondan aldığım en büyük armağandı.

Geçmişteki yaşadığımız bu durumdan da cesaretle yaklaşık üç senedir üzerinde çalıştığım, arada bir demlenme molaları verdiğim ve artık yeter bu kadar demlenme diyerek son haline getirip yayınlamaya iyice karar verdiğim Yüceliş Manifestosu adlı son kitabım hakkında üstadın görüş ve değerlendirmelerini almak benim için çok önemliydi. Özellikle de son derece

özgün ve radikal olduğunu düşündüğüm ve daha önce bir kısmını hafifçe bahsettiğim “temel yasalar” bölümünü üstadın nasıl değerlendireceğini çok merak ediyordum. Zira on beş gün önce İz Yayıncılıktan Mehmet Bey ile konuşmuş ve manifestodaki bu temel yasaların çok somut, önemli ve ses çıkarabilecek ilkeler taşıdığını ve editörlük konusunun altını çizmişim, o da Temel abi sen bize gönder, bizim yeni bir hanım editörümüz var, iyidir, dışardan bir editör ihtiyacı olursa onu da söyler, merak etme dedi. Ondan aldığım cesaretle artık son hale getirdiğim bu manifesto kitabını ve son bir göz olarak bakmaları için geçen hafta Barbaros, Osman ve Yusuf adlı arkadaşlara göndermişim. O yüzden de artık yayınlama sürecine giren Yüceliş Manifestosu kitabımızın bu kadar önem affettiğim noktaları özellikle de evrensel genel geçer yasaları en azında üstat ile paylaşıp görüşünü almak benim için büyük önem arz ediyordu. Maalesef öyle bir ortam olmadı ve bu içimde bir ukde olarak kaldı.

Üstat ile muhabbet esnasında bir yılı aşkın süre önce, eski evin hemen yakınında satın alıp taşındığı yeni ev ile ilgili düşüncelerini anlattı. Eskisi birinci katta iken burası hemen giriş katında ve üç dört merdivenle giriliyordu. Üstat birkaç merdiven var daha iyi ama başka şeyler de var, dedi. Kimseyi suçlamadan biraz acele ettiler, ben daha başka düşünüyordum, dedi. Birbirine yakın hatta karşılıklı iki yer bulup biri yayınevi ve biri de kütüphane olacak bir projeden bahsetti: Benden sonrada da devam eder. Yayınevinin satış gelirinden kütüphanenin giderleri karşılanır, böylece onlar birbirini tamamlar. Üstadın bu değerlendirmelerinden şunu anladım ki yeni satın aldığı ve taşındığı ev içine pek sinmemişti. Ve kendinden sonrasına ilişkin ilk defa bu kadar net şeylerden bahsediyordu.

Gerçekten üstat bu kez bayağı hasta idi. Kendi anlattığına göre Perşembe günü duş almış, hafif grip gibiydi, birkaç kez biraz derinden öksürdü. Daha önce söylediği gibi birkaç kez iyi değilim, uyku yok, yemek yok, baş dönmesi var, bakalım ne yapacağız, dedi. Ben de üstat isterseniz bir doktora gidelim, dedim. O her zamanki gibi doktora gitmek istemedi. Bu arada bir ara üstat, bana müsaade, ben bu koltukta biraz kestireyim, dedi. O çıkmanıza gerek yok dese de bir tıkırtı çıkmasın diye biz de hemen odadan çıkıp mutfığa gittik. Fakat üstat maalesef yine uyuyamadı. Kalktı lavaboya gitti ve tekrar masasına geldi.

Gece 00.10 sularında Ahmet’in sunduğu pekmez karışımı ayva suyu içtik, üstat çok az içti. Ben de üstadı çok yorgun ve halsiz görüyordum, biraz yemek yeseniz iyi olur, dedim. Hemen bitişikten sıcak bir çorba alayım güzel olur diye ilave ettim. Üstat da yok zaten yemek var ancak iştahım yok, dedi. Daha sonra da Ahmet dünden kalan az sebze et yemeğine biraz su ilave edip kaynattı. Üstat önce yemek istemedi biz biraz ısrar edince ekmekten bir parça koparıp yemeğin suyuna bandı ağzına atıp yedi. Bunu bir kez daha yaptı ve arkasından da iki

kaşık yemeğin suyundan çorba gibi içti. Az bir lokma et ve biberlerden yedi. Ahmet bir ilacını verdi ve arkasından hepimize emmek için birer tane C vitamini hapi verdi. Son bir bardak bir çay içeyim eve gidelim, evde belki uyurum, dedi. Bu arada saat 00.40 civarında üstat biraz daha dinlenirken ben de raftaki İslam'ın Şiir Anıtlarından adlı kitaptan bazı şiirler okudum.

Üstat koltuğundan kalkıp eve gitmeye niyetlendi. Pardösüsünü giymeye ve kaşkolünü takmaya yardım ettik. Yayınevinin kapısını kilitleyerek çıktık. Üstadın kolunu tutarak merdivenlerin duvar tarafına geçirdik ve oradaki tırabzanlara bir elinde peçete havlu ile tutarak diğer eliyle bana tutunarak Ahmet'in açtığı bina dış kapısına geldik. Biz dış merdivenlerden yavaş yavaş yola kadar inip çok az bir süre bekledik ve o arada Ahmet biraz yukarıda olan arabayı alıp hemen yanımıza geldi. Ön sağ kapıyı açıp üstadı arabaya yerleştirdim ve hayırlı geceler diyerek kapıyı yavaşça kapattım. Üstat da Ahmet de hayırlı geceler diye karşılık verdiler. O her zaman yaptığı gibi camı açıp el sallamayı yapamadı ancak aynı manada bakarak ve içeriden elini hafifçe kaldırarak vedalaştı. Ben arkadan bakarken siyah Ford Fokus ile gece saat 01.00 gibi aşağıya doğru uzaklaşıp gittiler. Ben de arkalarından bir müddet seyrederek baktım ve ardından da kendi arabama doğru gidip eve doğru yollandım. Eve gidince aklım üstatta kalmıştı. Saat 01.23'te tekrar Ahmet'i aradım ve üstat iyi değil birinin yanında kalması iyi olur, dedim. O da ben de öyle düşündüm ancak istemiyor, sen git diyor, fakat bir daha deneyeceğim, dedi. Maalesef üstat yine kimseyi yanında istemedi.

Ben sabahleyin arayayım diye düşündüm ancak belki biraz uyumuştur, rahatsız etmeyeyim diye her zaman olduğu gibi 17.00 sularında arayıp hal hatır sormayı düşündüm. Saat 15.00 civarında Ahmet arayıp cevap alamayınca eve gitti. Kapıdan da cevap alamayınca kapıyı kırdırıp içeri girdi. Ve maalesef "Uzatma dünya sürgünümü benim" diyen büyük usta vefat etmiş, yatağında uzanmış yatıyordu. Biz de haberi alınca eve gittik. Üstat bir beyaz çarşafla üstü örtülmüş ve onun da üzerinde bir bıçak olarak yerde yatıyordu. Ahmet, Halil, Muhittin ve birkaç arkadaş odadaydı. Üstadın bu dünyadaki son gününe şahit olma kısmetini yaşamış iki kişiden biri olarak yerde yatıp göklere uzanan ulu çınara derin bir hüznle bakakaldım.

Son asrın en büyük düşünürlerinden üstat Sezai Karakoç Rabbine kavuşmuştu. Kendisinin açık bir vasiyeti olmamasından hareketle ve Şehzadebaşı'nda Gün Doğarken adlı şiirinden ilhamla naaşı ertesi gün Şehzadebaşı Camisinde ikindi namazına müteakip kalabalık sevenleri ile birlikte kılınan cenaze namazının ardından caminin haziresine defnedildi.

Diriliş düşüncesinin doğuşunu hatıratında, "Düşünüşte bir tazelenmeye ve yenilenmeye ihtiyaç vardı. Yeni bir dil ve üslup gerekiyordu. Bir süredir daldığım metafizik düşüncelerin kendisi de beni zorluyordu. Bu fevkalade şartlar içinde doğdu diriliş. İlk anda ismi yadırgandı.

İsmi duyunca hortlama gibi dehşet duyanlar oluyordu. Ya da sanki yalnızca Amentü'de düşünülebilir gibi geliyordu onlara. Mecazi anlamda, tarihi anlamda dirilişi düşünemiyorlardı. Ba'su ba'del-mevt'in karşılığı olarak Diriliş'i bulmuştum, ölümden sonra dirilme anlamına. Tabii ki sadece metafizik anlamda değil, tarihi ve sosyolojik anlamda da kullanıyordum Diriliş'i," olarak anlatan ve son bayram konuşmasında, "İnsanlar fanidir. Yarın... Yaşımızı almış birisi durumundayız, her an gidebiliriz. Amacımız İslam aleminin dirilişidir. Bu bir harekettir. Bu harekete sahip çıkın, büyütün, geliştirin. Siyasetçiler size tabi olacaktır. Yoksa, hiçbir böyle gücünüz olmazsa, siyasetçi sizi okşar fakat hiçbir zaman size itibar etmez, sizin sözünüzü dinlemez," diyen üstadımız Sezai Karakoç, hür ve bağımsız aydınlara, bizlere büyük bir manevi miras bırakarak ve çok önemli bir sorumluluk yükleyerek göklerden gelen karar ile O'ndan geldi, O'na döndü.

Yüce insan, İslam düşüncesinin zirvesi "Diriliş" in mimarı ve piri, fikriyatımızın babası büyük üstadımıza Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun inşallah.